

פינת רחוב בעיר-נמל שולית

קשר עם בניאדם, אבל לא מצליח. הוא יתגרש פעם שנייה, יחפש דרכים להקים עסקים בלתי-מציאותיים, ישקיע ויפסיד, יחשוב על התאבדות. למנוג, בבדוקה שבחצר הקונסוליה בסאו-פאולו, יהיו חלומות-התאבדות בכל פעם שראשו יצנח על חזהו. מנוגו יחלום על קפיצות ממיגדלי-מים.

דודי

דודי, זמנית, הוא הילד החזק מכולם. זמנית, כאמור, אבל בתקופה הנכונה בחייו. יום אחד ייסע לאמריקה ויהיה שם לסוחר-סקסטיל אמיד. בכך יסגור מעגל בן שלושים שנה: נסיון כושל של מישפחת הארדי לתקוע שורשים בפינה חסרת-חשיבות של הים התיכון. מהנדס-נפט ומורה לפסנתר, שחקימו בית טכנולוגי מוסיקאלי דובר-אנגלית על גיבעת-הגיר מול הים, והביי או לעולם ילד חזק שלא מבין את שפת הוריו. הוא לומד אומנם גינה ומגלה כישרון בקלארינט, אבל כשיצא מביתו ינהיג את המילחמה במעברה וייקח חלק במילחמות אחרות, ובאצבעותיו לא יעשה שימוש אלא כדי לסחוב מהקיוסק של שליטל והממכולת. דודי יגלה את ניו-יורק, אמריקה, כמו שהוריו

לאמא החדשה שלו במיקלחת, ויראה את החור השחור שיש לה למטה. כשיתחיל לזנוול לו קורנפלור מהמקום שברוך כלל יוצא שותן, יהיה מנוגו משוכנע שזה עונש מאלוהים, שבקיומו אינו מאמין.

עם גרשות-אשמה, ונזילות לא-רצויות, ישנא מנוגו את שלושת הוריו, אבל ימשיך לפחד רק מאביו. אדון פולאק ימשיך להחטיף לו מכות-רצח באמבטיה, כביכול בגלל השיעורים, אבל מנוגו יבין שזה בגלל ההצעות. מכות-רצח עם חגורת מיכנסיים מבעל מחסן-עצים, שפעם הרים את הקלארק לבד בשתי ידיים, זה בהחלט סיבה לפחד. ומנוגו יפחד ויברח מאביו ויטפס על מיגדלי-המים, שזה המקום הבטוח היחידי. אבל גם זה לא יעזור לו, כי אחרי שיבואו מכביאש ויורידו אותו משם, הוא יחטוף כפול.

מנוגו יחפש את הפסיכולוג שלו במשך עשרים שנה, בכל העולם, בחדרים שכורים עם שולחן, מיטה, שעון, טרנזיסטור ומונה-גאז המופעל במטבע. לשם אדון פולאק לא יגיע. לשם לא תגענה המילחמות המייגעות שמנוגו עבר בארץ מולדתו: מן המילחמה הגדולה נגד המעברה, והמילחמה נגד דודי והגימנסיה — ועד לשאר המילחמות המוכרות מסיפרי-ההיסטוריה הרישמיים.

מנוגו ישאף לעשות סירטי מילחמה, מילחמת-ילדים,

בפינת-רחוב, בעיר-נמל שולית, על גיבעת-גיר המכונה 'הר', שיחקו ילדים במושחקי-ילדים. כל אחד מהם יגדל ויפרח ויתפתח. תיקים עבים בארונות-פסיכולוגים בכל רחבי העולם. לא כולם. אחדים יספיקו למות לפני-כן, עדיין יציבים בנפשם. עבר שם איש אחד היודע לקרוא את העתיד. הוא אמר כך:

ינקול

ינקול יהיה הראשון. הוא יגלה את אלוהים כבר כשילמד לבר-מיצווה. הוא יחזור בתשובה עשרים שנה לפני שהעולם ימציא את החזרה בתשובה. בשביל אביו, נהראגד, אתיאטיסט, זאת תהיה בעייה מביכה. ינקול יסרב לצאת לצוד בשבתות, באוטובוס המישפחתי. הוא יעבור מהצופים לבני-עקיבא ויעזוב את הגימנסיה שנה אחרי שיצליח להתקבל לשם, לטובת ישיבת-הסדר בחיקה-הטבע. שם יאבדו עיקבותיו.

הרומני

הרומני יהיה השני לצאת לדרך. הוא יישלח למוסד לנוער עברייני. קודם לכך יוכרז כאשם בהתכתשות אלימה, בגרימת פגיעה כירורגית תוך שימוש במגרפה. בפריצה לבית-הספר ובעשיית מעשה מגונה אל תוך יומן הכיתה, בגניבת ואגירת שלוש מאות בקבוקים ריקים, בהחזקה שלא-כחוק בקסדה ובחרב גולית, השייכת למחסן האביזרים, בהנהגת מיצעד בסיגנון נאצי אל מול כמות יום-העצמאות הריקות — תוך הפרת הסדר על הכביש וגרימת שיבושים בתנועה.

כל אלה הן האשמות כבדות לגבי ילד בן שלוש-עשרה, שרק התחילו לו השערות על הקטן. נכון שבתק-ריות יקחו חלק גיבורים נוספים — בשביל מיצעד לא די רק בהיטלר, צריכים גם כמה צועדים רוקעים ברגלים ואורחיי-כבוד שיצדיעו במועלי-יד. אבל לאחרים יש הורים רבי-השפעה. הוריו של הרומני הם הורים מעוטטי השפעה.

תהיה זו שגיאה מצד הרשויות השימוטיות להמליץ על הפניית הרומני למוסד שכזה. שופטים, כנראה, אינם מבינים ילדים. הם לא יודעים שהרומני עשה את מיטב יכולתו כדי להשתלב בחברה עויינת. לשופ-טים, כנראה, אין בעיות השתלבות, ואין להם לכן מושג עד כמה צריך להרחיק לכת בנסיגנות להתקבל — וגם זה לא תמיד עוזר.

הוא בכל זאת יצליח להשתלב, הרומני. דווקא שם, במוסד, ילמד מיקצוע מבוקש. הוא יתגייס ויתנדב ויתקבל לקורס מ"כים. באמצע הקורס תגיע מילחמה. ששת-הימים יהיה שמה.

אלכס

אלכס ייהרג מפגז תועה. למעשה, יהיה זה סוגי-הדם הנדיר שלו שיהרוג אותו. אצל אלכס הכל נדיר, יקר ויוצא-דופן. כדור ספולדינג, אופניים ראל, אנציקלופדיה בריטניקה, שולחן פינג-פונג חוקי. אלכס, ספורטיאי מצטיין, יבקש בצבא שיתנו לו לקפוץ ממטוסים בזמן שהם באוויר. הם יתנו לו. המדים והכנפיים יתאימו לאלכס לא פחות מתלבושת-השוער שהוא לובש היום, עם כובע המצחיה ומגיני-היבריקיים. בזכות מראהו הגאה ומקמדו הנדיר יספיק ליטול חלק בכארבעים מגעים מיניים עם נשים ונערות שונות. הספק גבוה ביחס לתקופה.

הדבר היחיד המיקרי בחייו, המתוכננים והבריאים, תהיה המילחמה. הפגז הלא-מתווה שיפגע בו בשגה, שייך לעולם שלא-לכס אין בו חלק. דמו הנדיר יספוג ללא תועלת סלע כורכר חסר-ערך, וגם הליקופטר סילוני מושכל, שימריא מיד עם שקיות דם נדיר, לא יספיק להגיע בזמן.

מנוגו

מנוגו יתחיל לחפש את הפסיכולוג שלו כבר בגיל שלוש-עשרה, כשיגלה שקיים מין איש כזה. הוא יציץ

יגלו את הפינה על הגביעה. הוא יביא איתו יוזמה, כושר-מנהיגות, רדידות, קסם רב ורישעות מסויימת. בעזרת תכונות אלה ייקלט בקלות בשטח ההלבשה, ויגיע אל אותו סטנדארד כלכלי וחברתי שעליו ויתרו הוריו שלושים שנה קודם, לטובת הרפתקה שאולי ציפו ממנה ליותר.

שיקו

שיקו יכניס לרומני אבן בגב, אחרי שכבר יוכרו על הפסקת-אש. שיקו, הבן של פרופסור זלצר, גדול הנוירוכירורגים במיזרח התיכון, יפתח יותר ראשים ויפוצץ יותר מוחות ממה שאביו הצליח לתקן. שיקו, שבא מבית טוב ואוהב ומבין וסולח — כך כולם תמימי-דעים — שיקו יילך לצנחנים, לקורס מ"כים ולששת הימים, ויום אחד ייגש אל מעבר לגביעה וידפוק צרור-רות בשבויים באותו להטי-קרב שבו הלך להוריד את הברזל מהביוב על הראש של דודי.

אותם חוקרים והיסטוריונים שימצאו הסבר לעובי-דה שהרומני התנדב לגשת אל מעבר לגביעה ולטפל בשבויים, יתקשו לפרש את מניעיו של שיקו. הרומני השתדל מאד להיקלט ביחידה המובחרת. הוא ידע שמישהו צריך להתנדב לעשות את העבודה, והוא קם ועשה. שיקו היה בפנים. היה לו בית טוב, וחברה קבועה, ואוטו אמריקאי בסופי-שבוע. ובכל זאת הלך —

ארון

ארון הוא ילד חלש מכדי לתת מכות, אבל רשע מספיק כדי לחטוף הרבה. הוא יפתח לו ציניות מריירה וימתין בשקט ליום הנקם. נקם על שנולד חלש וש-בגדי-ההתעמלות תלויים עליו כסמרטוטים, נקם על שאמו מוכרת חזיות ואינה פסנתרנית. על שאביו מת, וגם כשהיה חי לא היה יותר מאשר מנהל-עבודה במיפעל לכיורים ואסלות.

ארון הוא צופה. הוא ימתין לשעת הכושר תוך בחינה, מיון ותיעוד כל פרט, העשוי יהיה להועיל ביום-הדין. כשיתגבר תקתה השינאה. וכאשר יתברר לו שיום-הדין אולי לא יבוא לעולם, יופתע לגלות שהבחינה, הצפייה, התיעוד, ההמתנה במארב, הפכו להיות הוא עצמו.

אבל מחוסר התקציב ישמור על נציגויות ארצו בעולם. המדינה שבה נולד מנוגו, ושבה בילה את שנות-חייו הקובעות, זקוקה לשמירה מתמדת, וכך גם נציגויותיה במדינות אחרות.

שימשון

שימשון ישתגע ויעבור לגור בפונטיאק של אביו. לשם יביאו לו את האוכל, ושם יעשה שיעורים. זה לא הוא שיעשה שיעורים, זאת סיס, המטפלת שלו, שתעשה לו אותם. זאת סיס שתביא לו את הביצה והשוקו לאוטו, וגם תיקח את הכלים חזרה למיטבה. עד סוף עממי תוציא סיס ציונים לא-רעים, אבל כש-יעבור שימשון לגימנסיה, היא תתקשה לעמוד ברמה, והוא, לא תהיה לו בריחה אלא להצטרף כמנהל-עבודה למיפעל הנירוסטה של אביו. בעתיד יהיה לשימשון פונטיאק-מגורים משל עצמו, ובעזרת הון-המישפחה יפתח בוטיק למזון-בריאות בשכונת הולדתו.

אפרסק

אפרסק יבנה בגיל עשר במינדי מיקרוסקופ מזכור-כיות-מישקפיים ומראות ישנות. זה יהיה משהו מיוחד ויוצא-דופן, עד כדי כך שמו העיתון יבואו לעשות עליו כתבה. בעיתון יספרו על ההישגים המפליאים של עמיחי מרקרייך — ילד שהוא בדיוק בגיל של המדינה. בעיתון לא יספרו שאפרסק הוא קמצן ושמן, ושמרוב קמצנות הוא נוסע עם הקורקינט האמריקאי שלו רק בין החדר הגדול למרפסת. בכל מקום יש ילדים שמנים וקמצנים, אבל אלה לא נולדים עם המדינה, ולא בונים מיקרוס-קופים. אולי ילדים שמנים הם קמצנים מפני שלעושים להם על שהם שמנים?

כשיחזור דוקטור מרקרייך מנסיעות-הקיץ לאיטליה, יביא לאפרסק מיקרוסקופ גרמני המגדיל פי אלף, כדי שיוכל לפתח את הפוטנציאל ולהיות לאיש-מדע מעולה, כפי מצפים ממנו בעיתון.

אפרסק לא יפתח את הפוטנציאל. בעוד עשרים שנה יהיו הוא והמדינה עדיין באותו גיל, אלא שהמיק-רוסקופ יעלה לאינטרסול. הקמצנות תעבור לו, וגם המדע. אפרסק יהיה לאיש צמוק ופטפטן, המנסה ליצור